

Trädens katedral

Stora, grova, tysta
reser sig trädens stammar.
Uppåt i riktning från mig,
från den här världen.
Var grenverkens armar slutar
är dolt i ett bländande mysterium.
Ändå står de här, nära mig, bara ett andetag ifrån.
Jag lägger min hand på den tidsmärkta stammens
skrovlighet.
Jag förnimmer styrkan och flödet.

Trädets rötter går djupt under mina fötter.
Var de slutar är trädets egen hemlighet.
Så är det med trons mysterium.
Rötter i det fördolda,
grenblad i det himmelska.
Tysta pelare som bär upp kosmos.
I mitt inre växer de till en katedral.

Idag är jag vit

Idag är jag vit,
svävande skör.
Idag längtar jag dit,
där tvånget dör.
Idag skingras mörkret i själen,
gryningen anas i natten.
Törsten är vägen
till stillhetens vatten.

Trashanken

Jag kommer alltid vara en trashank
trevande i mörkret.

Jag kommer alltid att välja den väg
som till slut leder utanför kartan.

Jag kommer alltid att söka mig in i
den svarta sinnesrotunneln.

Dessa dagar
letar jag aldrig efter.

De söker upp mig,
hinner ifatt mig.

Förr eller senare.

Alltid.

Ljuset väntar tålmodigt.

Repetition på riktigt

I det vassa strålkastarljuset spelas livscharaderna
upp,
men ingen orkar längre gissa vad orden betyder.
Skådespelareskal upphängda på skör teatertråd.
Strama leenden på ekande plåtburksansikten.
Tomhet i teaterform i oändlighet.
Panikflackande blickar utan landningstillstånd.
Hjärtan som slocknat och flytt.
Vi finns på samma scen,
men står på mils avstånd.

Jag längtar tillbaka till repetitionen.
Då det var trångt i rummet men lätt att andas.
Spelet var på allvar men aldrig på riktigt.
Det fanns en verklighet bakom orden.
Ett slut på pjäsen och en ridå som gick ned.
Eftersnack i nedsuttna soffor
med té och skorpor, ansikte mot ansikte.
Jag anade din puls.
Ögon som möttes och nya samtalsvärldar erövrades.
Då fanns jag.

Korparna

Lekande flykt,
svävande under blygråa moln.
Rullande över granars mörka majestät.
Svarta vingar i yrande pardans,
dykande från höjderna i klockspelsglädje.
Flyger förbi mig.
Landar i mig.
I denna stund lyfter svarta fåglar i mitt bröst.
Glädjen är befriad med tårar och sång.
Själens har fått dunevingar.

Den som lever och förlåter

I det liv som pågår
finns medvandrare och motståndare.
Dag läggs till dag.
Sten läggs till sten.
Blir det en hindrande mur,
eller bitar på en väg vidare?
En dyster borg för bitterhet,
eller en reslig katedral ekande av laudes?
Allt är möjligt
för den som lever och förlåter.

Närvaro

- frånvaro av energiläckage.

Stormen

Jag stod vid havet en gång, dess blanka yta inbjöd
mig till en vals i blått.

Idag är havet min fiende – inte vän.

Som knytnävslag från lufthavets hand.

Vindens ursinne slår och sliter.

Havet som låg stålgrått och stilla

är idag skummande vitt, gråaste grått och djupaste
svart i ett pulserande inferno.

Jag bävar och översköljs av kraften. Inget är
starkare än detta.

Vem vill jag vara i stormen?

Jag vill vara stormfågeln. Mitt i stormen –
balanserande, dykande, stigande, svävande på
stormens raseri.

Med stolt vilande vingar spanar den, står stilla.
Stilla.

Ridande på sekundmeter efter sekundmeter.

Ovanpå och mitt i.

Stormens vän – inte fiende.

Vänd mot vinden.

Vän med vinden.

Här är jag,
och det bär.

Viskar och dånar

Ett bröst fyllt av stenar.

Gnager och skär.

Spränger – förtär.

Viskar och dånar.

Bollar av glas

I själen rullar det bollar av glas,
sköra av missmodets frost.

I tanken gnisslar gångjärnens bas,
tröga av tvivlandets rost.

Mitt hjärta bärs då av nattstarka händer,
i bröstet suckar ett hopp.

Snart släpper isen på vattniga stränder,
en upptinad tanke - en befriad kropp.